

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **R. D.**
státní příslušností Ruská federace
bytem v České republice P. P.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-120803-3/SO/sen-2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byl změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 6. 2013, č. j. OAM-41804-12/DP-2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podnikání - účast v právnické osobě s platností od 2. 8. 2010 do 1. 8. 2012 podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a § 31 odst. 1 a dále ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro tuto věc, tj. do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce se neprodlužuje podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rozhodovacím důvodem správního orgánu prvního stupně bylo to, že žalobce i přes poskytnutou součinnost ze strany tohoto správního orgánu nedoložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve výši podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Protože na území České republiky pobývá i manželka a dcera žalobce, jimž rovněž nebylo pobytové oprávnění prodlouženo, a syn žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, správní orgán prvního stupně neshledal své rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o nedostatečné výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce na základě formalistického hodnocení předložených dokladů, jakož i dále na základě nemožnosti doložit další důkazy ze strany žalobce, a to konkrétně výpisu z účtu, neboť žalobce má u České spořitelny, a.s. nastaveno generování výpisů vždy ke dni 30. 6. a 31. 12. příslušného kalendářního roku.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobce k výzvě správního orgánu 1. stupně ze dne 1. 2. 2013 nedoložil dostatečnou výši úhrnného měsíčního příjmu, a to ani ve správním orgánem prodloužené lhůtě. Uvedla, že ačkoliv byl žalobce ve výzvě správního orgánu prvního stupně výslovně poučen, že nemůže-li své příjmy doložit jinak, může tak učinit např. výpisem z účtu, který prokazuje jeho stálý a pravidelný měsíční příjem alespoň za posledních šest měsíců, neboť cizinec o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je povinen k žádosti doložit náležitosti podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. a) – f) zákona o pobytu cizinců, tedy též úhrnný měsíční příjem ve výši specifikované v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, doložil žalobce toliko přehled narůstajících obrátů na jeho účtu za období od 1. 1. 2013 do 28. 3. 2013. Žalovaná dále konstatovala, že ačkoliv žalobce následně k odvolání doložil výpis z běžného účtu za období od 1. 1. 2013 do 28. 3. 2013, ze kterého vyplývá, že žalobci je každý měsíc připisována částka ve výši 1 200 Euro, dle tvrzení žalobce od obchodního partnera R. K. W., jenž sídlí ve Spolkové republice Německo, žalobce ve správním řízení nedoložil právní titul, na základě kterého mu jsou, a do budoucna též pravidelně budou, finanční prostředky v uvedené výši vypláceny, když doložená smlouva o dílo na výstavbu bytu ze dne 6. 8. 2012 nikterak neprokazuje stálý a pravidelný příjem žalobce, tedy finanční aktiva, se kterými může žalobce v průběhu měsíce volně disponovat za účelem zajištění potřeb svých a potřeb členů rodiny, ale toliko finanční investici žalobce do nemovitého majetku. Nadto žalovaná uvedla, že je-li smyslem institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobyt cizince na území České republiky za účelem výkonu podnikatelské aktivity, je předpoklad, že cizincem dokládané finanční

prostředky v zákonné výši by měly cizinci přednostně plynout z podnikatelské aktivity realizované na území České republiky.

4. Žalovaná tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřela, že žalobce i přes součinnost se správním orgánem prvního stupně, a to na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 1. 2. 2013, č. j. OAM-41804-5/DP-2012, v rámci správního řízení nepředložil doklady za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu ve výši podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tudíž naplnil negativní podmínku pro možné prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jelikož pak žalobce podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přestal splňovat podmínku pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je toto důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
5. Žalovaná dále posoudila, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nijak nepřiměřeně nezasahuje do rodinného a soukromého života žalobce. Zjistila, že na území České republiky sice pobývá manželka a děti žalobce, nicméně tito zde pobývají na základě pobytového oprávnění nezávislého na pobytovém oprávnění žalobce, přičemž manželce jakož i dceři žalobce nebylo pobytové oprávnění prodlouženo. Dále žalovaná uvedla, že jelikož žalobce v průběhu správního řízení nedoložil doklady za účelem prokázání zákonné výše úhrnného měsíčního příjmu, resp. nedoložil doklady, ze kterých by vyplývalo, že podnikatelská aktivita na území České republiky je marginálním zdrojem jeho tvrzeného příjmu, nelze dospět k závěru, že si žalobce na území České republiky vytvořil významné podnikatelské a z toho plynoucí majetkové vazby. Žalovaná se proto ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně a shledala napadené rozhodnutí přiměřené ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná tak s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem a změnila pouze formálně výrok rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanoveními § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to tak, že vypustila dvě ustanovení z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně pak § 46 odst. 7 a § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval ve „vrstvení“ požadavků na prokázání úhrnného měsíčního příjmu žalobce. Poukázal na to, že správní orgán nejprve žalobci sdělil, že k prokázání jeho prostředků k pobytu je možné předložit výpisy z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci znějící na jméno žalobce, prokazující jeho pravidelný a stálý měsíční příjem alespoň za posledních šest měsíců, po předložení výpisů z účtu žalobce si však žalovaná „vymyslela zcela účelově další podmínku“, a to, aby žalobce prokázal též právní titul, na základě kterého jsou a do budoucna budou jeho osobě finanční prostředky v uvedené výši vypláceny. Žalobce uvedl, že v tomto nedůvodném „vrstvení“ či „kupení“ požadavků žalované lze spatřovat zvlášť správního orgánu a porušení žalobcova práva na spravedlivý proces, když v úvodním

poučení zaslaným ze strany žalované, jakož ani v poučení obsaženém na internetových stránkách žalované, žádný takový požadavek uveden není.

8. Žalobce dále namítl, že v případě předmětného správního řízení nebyla zachována zásada rovnosti a zásada „v obdobných věcech obdobně“, aniž by však k těmto námitkám uvedl podrobnější argumentaci.
9. Žalobce závěrem uvedl, že v současné době nemá žádné místo hlášeného pobytu v Rusku, kde ani nevlastní žádnou nemovitost. Žalobce v České republice pobývá od roku 2007, bydlí tu společně s celou svou rodinou v bytě, který vlastní jeho syn, konkrétně pak s manželkou a dvěma dětmi. Žalobce si v České republice vytvořil podle jeho tvrzení široké sociální vazby, má zde řadu přátel a známých, a napadené rozhodnutí pro něj tudíž má závažné nepříznivé následky.
10. Žalobce pak k doložení právního titulu jeho příjmu doložil smlouvu o zprostředkování ze dne 2. 1. 2013 uzavřenou mezi společností R. K. W., jenž má sídlo ve Spolkové republice Německo, a žalobcem, na základě které mu uvedená společnost vyplácí měsíčně částku 1 200 Euro.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala plně na napadené rozhodnutí, ve kterém neshledala v postupu v rámci správního řízení porušení práva na spravedlivý proces, zásady rovnosti ani zásady legitimního očekávání.
12. K doložení právního titulu příjmu žalobce smlouvou o zprostředkování pak žalovaná namítla, že tuto smlouvu doložil žalobce až v rámci podané žaloby, tudíž se k ní žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí nemohla vyjádřit. Nadto žalovaná uvedla, že žalobce byl již v rámci správního řízení před správním orgánem prvního stupně řádně vyzván a poučen o tom, jaké doklady je povinen předložit.
13. Žalovaná závěrem navrhl, aby městský soud bez nařízení jednání žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky pobýval v období od 2. 8. 2010 do 1. 8. 2012 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, když konkrétně od 1. 4. 2012 působí jako jednatel společnosti A. C. s.r.o., sídlem T. P.
15. Dne 11. 7. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání v souladu s ustanoveními § 44a a § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Výzvou k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 1. 2. 2013, č. j. OAM-41804-12/DP-2012, byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení výzvy, neboť tato žádost trpěla vadami, když neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti uvedené v ustanovení § 44a ve spojení s § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to doklad prokazující příjem žalobce ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedených výzev měl tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce v poskytnuté lhůtě doložit další možné finanční prostředky, neboť ty, které doložil, neodpovídaly potřebné výši podle ustanovení § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění rozhodném pro tuto věc, tj. účinném do 31. 12. 2015. Usnesením ze dne 1. 2. 2013 bylo řízení přerušeno podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na dobu stanovenou v připojené výzvě k odstranění vad žádosti. Usnesením ze dne 26. 2. 2013 byla žalobci k jeho žádosti ze dne 24. 2. 2013 v souladu s ustanovením § 39 odst. 2 správního řádu prodloužena lhůta k odstranění vad žádosti na 10 dnů ode dne převzetí tohoto usnesení. Dne 18. 4. 2013 bylo žalobci doručeno vyrozumění o pokračování v řízení a vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, obě vyrozumění ze dne 4. 4. 2013.

16. Na základě výzvy a usnesení o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti byly správnímu orgánu prvního stupně doloženy dne 30. 3. 2013 ze strany žalobce následující doklady: prohlášení, že žalobce je spoluvlastníkem bytu na adrese T., P., a dále že je kupujícím bytu na adrese M., P., smlouva o dílo mezi žalobcem a společností CENTRAL GROUP, protokol o předání k dispozici bytu, a konečně přehled narůstajících obrátů k účtu žalobce vedeného u České spořitelny, a. s. za období od 3. 1. 2013 do 28. 3. 2013. Z přehledu narůstajících obrátů k účtu, který žalobce doložil, však nebyl patrný jeho měsíční příjem za posledních šest měsíců, a tento doklad tudíž nebyl výpisem z účtu za požadované období, k jehož doložení byl žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně vyzván, kdy tento požadavek výslovně vyplývá z dikce ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
17. Žádost žalobce byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, č. j. OAM-41804-12/DP-2012, kdy toto bylo doručeno žalobci dne 27. 6. 2013. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 8. 7. 2013 včasné odvolání, k němuž doložil výpis z účtu vystavený ke dni 30. 6. 2013, jímž dokládal pravidelný příjem ze zahraničí ve výši 1.200 EUR od obchodního partnera R. K. W. dle uzavřené obchodní smlouvy. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Pro posouzení prvního žalobního bodu spočívajícího v tvrzeném nezákonném „vrstvení“ požadavků na prokázání úhrnného měsíčního příjmu žalobce, soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle ustanovení § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na různě dlouhou dobu specifikovanou v písmenech a) až e) tohoto ustanovení v závislosti na účelu povolení. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ustanovení § 44a odst. 3 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Odkazem na určitou právní úpravu slovem „obdobně“ se běžně rozumí, že se odkazovaná právní úprava použije v plném rozsahu. Proto podle odkazovaného ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který se jinak týká víz k pobytu nad 90 dnů, i pro dlouhodobé pobyty platí, že dobu pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti [dlouhodobého pobytu] (§ 37).

21. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
22. Ustanovení § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců stanoví: Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
23. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
24. V ustanovení § 37 v odstavci 1 a v odstavci 2 zákon vymezuje situace, při kterých správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (při aplikaci ustanovení § 46 téhož předpisu pak i platnost povolení k dlouhodobému pobytu).
25. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
26. Ze správního spisu vyplývá, z jakých důvodů správní orgán na žalobci požadoval doložit další možné finanční prostředky. Nešlo o „vrstvení“ nezákonných či svévolných požadavků správního orgánu, nýbrž o trvání na tom, aby žalobce předložil takové doklady, které osvědčí zákonem stanovenou a potřebnou výši finančního zajištění žalobce pro pobyt na území České republiky, když tak do té doby neučinil. Ve výzvě ze dne 1. 2. 2013, č. j. OAM-41804-12/DP-2012 správní orgán srozumitelně uvedl, které náležitosti a

z jakých důvodů žádost žalobce postrádá, kdy konkrétně specifikoval povinnost žalobce a požadoval „*doložit další možné finanční prostředky, neboť ty, které žadatel doložil, neodpovídaly potřebné výši.*“

27. Úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s ním posuzovaných osob (manželky, syna a dcery žalobce) totiž neodpovídal požadavkům ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy požadovaný příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob má v případě žadatele podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců činit 22 613 Kč, ale na základě žalobcem doložených dokladů činil ve skutečnosti toliko 9 078 Kč. Z této skutečnosti tedy podle názoru soudu vyplývá, že i přes poskytnutou součinnost správního orgánu prvního stupně, žalobce nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky. Celkem od doručení výzvy žalobci (tj. od 20. 2. 2013) do vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 13. 6. 2013) uplynulo 113 dnů, resp. necelé 4 měsíce, žalobce tak měl dostatek času, aby zákonnou náležitost v této lhůtě splnil již v rámci probíhajícího správního řízení.
28. Soud nemohl přihlédnout ani ke smlouvě o zprostředkování ze dne 2. 1. 2013, uzavřené mezi společností R. K. W., jenž má sídlo ve Spolkové republice Německo, a žalobcem, na základě které mu uvedená společnost vyplácí měsíčně částku 1 200 Euro. Předmětem smlouvy je zprostředkování ze strany žalobce ve prospěch a v zájmu zadavatele, a sice vyhledávání soukromých a právnických osob, které mají zájem o zavádění a nákup moderních technologií a moderního vybavení, které zadavatel distribuuje. Tuto smlouvu o zprostředkování žalobce doložil až v doplnění žaloby, ač ji již v odvolání ve správním řízení zmiňoval jako zdroj obrátů na účtu, a tuto smlouvu tak musel mít k dispozici. Žalobce totiž v řízení nejprve doložil přehled narůstajících obrátů k účtu za období od 1. 1. 2013 do 28. 3. 2013 a až v odvolání předložil výpis z běžného účtu za období od 1. 3. 2012 do 30. 6. 2013 s odkazem na zdroj svých příjmů, přičemž uvedená smlouva s obchodním partnerem R. K. W. byla uzavřena dne 13. 5. 2013, tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí, nadto na dobu platnosti 1 roku. Jiné právní tituly ani zdroje příjmů doloženy nebyly. Z uvedeného důvodu se zmíněná smlouva nejeví být věrohodným a relevantním právním titulem prokazujícím pravidelnost a stálost potřebné výše příjmů žalobce. S tím se také žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí, když výpis z účtu hodnotila jako nedostatečný a nevěrohodný doklad o výši příjmů žalobce, nepodložený právním titulem, zaručujícím v současnosti i do budoucna výplatu potřebných prostředků, a to s ohledem na podnikatelský účel pobytu žalobce. Soud závěr žalované akceptuje tím spíše, že žalobci byla na základě výzvy prodlužována lhůta k prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu, ve výzvě byl náležitě a podrobně poučen o formách a možnostech dokládání příjmů z podnikání. Pokud měl žalobce dostatečné příjmy z podnikání, mohl tyto příjmy prokazovat po dobu pobytu na území jak výpisem z účtu, tak i jinými doklady uvedenými ve výzvě, prokazujícími příjmy z podnikání či právními tituly, které by příjem finanční prostředků na účet věcně a časově věrohodně potvrdily.
29. K aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánem prvního stupně, Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, konstatoval, že „*ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu provést správní uvážení, zdali povolení udělí, či nikoliv. Správní uvážení orgánů veřejné správy totiž přichází do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti jediný konkrétní následek. Opakem správního uvážení je vázanost, jež se uplatní v tomto případě a která subjektu veřejné správy*“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neumožňuje vlastní rozhodování, nedává mu k této činnosti prostor a s naplněním zákonem vyžadovaných podmínek přímo spojuje nutnost určitého přesného řešení. Správní orgán je na základě zásady zákonnosti vázán zákonem a jinými právními předpisy, tudíž jestliže mu sám zákon nedává možnost správního uvážení, nemůže se od dikce zákona odchýlit, aniž by jej tím neporušil, a nevydal tak nezákonné rozhodnutí.“ V tomto případě tak správní orgán prvního stupně, jakož i následně žalovaná v napadeném rozhodnutí, postupovaly v souladu se zákonem, když nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve stanovené lhůtě vyhodnotily jako nesplnění požadavku vyžadovaného ve shora citovaném ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ač byl žalobce k odstranění této vady ze strany správního orgánu prvního stupně řádně vyzván a zároveň poučen o následcích nesplnění této zákonné povinnosti.

30. Soud proto námitku žalobce spočívající v tvrzeném nezákonném „vrstvení“ požadavků na prokázání jeho úhrnného měsíčního příjmu shledává jako nedůvodnou, neboť postup správního orgánu 1. stupně a přezkumný závěr žalovaného k tomuto postupu jsou v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. V tomto kontextu tak s přihlédnutím k výše uvedenému považuje soud za akceptovatelný závěr správních orgánů obou stupňů, že nebyla splněna podmínka doložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a tím v kontextu výše citované právní úpravy ani podmínka pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky.
31. V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že v případě předmětného správního řízení nebyla zachována zásada rovnosti a zásada legitimního očekávání, aniž by však k těmto námitkám uvedl podrobnější argumentaci. K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, kde je uvedeno: „[...] je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“. V návaznosti na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že žalobce v žalobě vůbec nikterak nekonkretizuje svůj druhý žalobní bod, a tudíž jakým způsobem měla žalovaná porušit zásadu rovnosti a zásadu legitimního očekávání, respektive jaká porušení správního řádu a jaké zásady správního řízení ohledně odůvodnění rozhodnutí neměly být žalovanou splněny. Naopak dle názoru zdejšího soudu žalovaná napadené rozhodnutí řádně odůvodnila, když po uvedení právní úpravy vztahující se k projednávané věci popsala procesní vývoj dané věci a po rekapitulaci odvolacích námitek se jimi na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí adekvátně zabývala. Z další žalobní námitky

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(formulované navíc pouze v rámci žádosti žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě) se lze však domnívat, že žalobce měl pravděpodobně na mysli neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

32. Znění zákonného ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (v daném případě aplikovaném za použití ustanovení § 46 odst. 1 citovaného zákona), podle něhož ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, je jednoznačné. Při posuzování přiměřenosti pak ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince; správnímu orgánu je zde tedy dán prostor pro uplatnění správního uvážení o soukromém a rodinném životě cizince.
33. Soud má nicméně za to, že ze správního spisu ani ze žalobního tvrzení samotného žalobce nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné považovat správní rozhodnutí v tomto ohledu za nepřiměřené. Účel pobytu žalobce na území České republiky lze považovat za ryze ekonomický, byť zároveň nelze konstatovat, že by právě zaměstnání v České republice mělo pro žalobce zásadní význam, kdy v tomto případě se soud ztotožnil s odůvodněním žalované, že je-li smyslem institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobyt cizince na území České republiky za účelem výkonu podnikatelské aktivity, je předpoklad, že cizincem dokládané finanční prostředky v zákonné výši by měly cizinci přednostně plynout z podnikatelské aktivity realizované na území České republiky.
34. Při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bylo také *mimo povahy a účelu pobytu žalobce*, relevantní, že manželce i dceři žalobce byly zamítnuty žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a syn žalobce měl v době vydání napadeného rozhodnutí realizován dlouhodobý pobyt za účelem studia s dobou platnosti toliko do 3. 10. 2013. Neprodloužení pobytového oprávnění žalobce, spojené s následnou povinností vycestovat z území České republiky, tedy nemůže podle názoru soudu s ohledem na shora uvedené okolnosti představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
35. I z hlediska otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné. Žalobce ostatně, a to ani v žalobě, neuváděl žádné zvláštní a závažné okolnosti jeho případu, které by představovaly relevantní důvod pro konstatování nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Soud proto považuje za postačující a adekvátní posouzení poměrů žalobce v tom, že žalovaná zvážila okolnosti pobytu žalobce ve vztahu k jeho rodině tak, že na str. 5 napadeného rozhodnutí, uvedla: *„Ačkoliv na území České republiky pobývá manželka a děti odvolatele, pobývají zde na základě pobytového oprávnění nezávislého na pobytovém oprávnění odvolatele, přičemž manželce jakož i dceři odvolatele nebylo pobytové oprávnění prodlouženo.“*. K uvedenému vypořádání přistupuje i další odstavec úvahy, v níž žalovaná uvedla, že *„jelikož odvolatel v průběhu správního řízení nedoložil doklady za účelem prokázání zákonné výše úhrnného měsíčního příjmu, resp. doložil doklady, ze kterých vyplývá, že podnikatelská aktivita na území České republiky je marginálním zdrojem jeho tvrzeného příjmu, nelze dospět k závěru, že si odvolatel na území České republiky vytvořil významné podnikatelské a z toho plynoucí majetkové vazby.“*.

36. Soud nesouhlasí s žalobním tvrzením, že nebyla dodržena zásada přiměřenosti, kterou by bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého života žalobce. Na základě individuálních okolností žalobcova případu (zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu manželce žalobce, zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dceři žalobce, blížící se konec dlouhodobého pobytu syna žalobce za účelem studia s dobou platnosti do 3. 10. 2013) žalovaná učinila adekvátní uvážení, že neprodloužení pobytu žalobce nemůže mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.
37. Soud tak s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že postup správních orgánů při posuzování žádosti žalobce byl v souladu se zákonem, žalovaná nepochybila ve svém skutkovém a právním posouzení věci a napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

VII. Závěr

38. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.